

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VII. Nihil tamen derogatum est juribus Imperatorum; qui, etiam post hunc canonem editum, Concilia ex diversis Diöcesibus congregarunt ad judicandas Episcoporum causas. At Theodosius Imperator ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

rent in Ecclesia, tamen in melius mutaretur, Concilium hujusmodi innovationis confirmationem petiit ab Imperatore Theodosio, ut constat ex epistola synodica; non autem à Concilio Romano, tamen aliam quoque synodicam epistolam ad illud dederit.

V. Video quidem opponi posse adversus hæc quæ diximus quoddam velut silentium hujus canonis, qui disertam mentionem non facit horum duorum graduum jurisdictionis in accusationibus Episcoporum; ideòque videri non introductum fuisse ab hac synodo Constantinopolitana ut prima harum accusationum cognitio pertineat ad Episcopos provinciæ, secunda verò ad synodum generalem Diocesanos. Sanè non diffiteor quin argumentum illud in speciem sit fortissimum. Contendo tamen satis mentem suam explicare patres Constantinopolitanos, ex eo capite, quòd harum quinque Dioceseon limites assignent ad tractandas causas ecclesiasticas, & quòd nihilominus intactam esse velint synodorum provincialium auctoritatem canone Nicæno constitutam. Harum autem potestatem hanc esse volunt ut causas suo jure definiant, ea tamen lege, ut causæ quæ synodorum Diocesinarum cognitioni tributæ erant, velut depositiones Episcoporum, in synodo Diocesana retractentur; in ceteris verò capitibus, nihil derogeret supremæ provincialium synodorum auctoritati. *Servata verò, inquit canon, que scripta est de gubernationibus regula, manifestum est quòd illa que sunt per unamquamque provinciam, ipsius provinciæ synodus dispenset, sicut Nicæno constat decretum esse Concilio.* Hi gradus jurisdictionis luculentius explicantur in canone sexto ejusdem Concilij, qui extat in collectione Græca, licet desideretur in Dionysiana: *Iubet sancta synodus, primum quidem apud provinciæ Episcopos accusationem persequi, & apud eos probare crimina Episcopi qui accusantur. Quòd si evenerit ut provinciales Episcopi crimina que Episcopo intentata sunt corrigere non possint, tunc ipsos accedere ad majorem synodum Diocesanos illius Episcoporum pro hac causa convocatorum.*

VI. Quæri potest an judicia sic definitur in his synodis Diocesanis ut locus non fuerit appellationsi aut querelæ ab una ad aliam. Verùm inutilis est hæc quaestio, cum institutio illa synodorum Diocesinarum non ob aliud facta fuerit quàm ut confusio illi iretur obviam, & ut caveretur ne quis Exarchorum, aut ipsius synodus, causas alienæ Diocesanos ad se traheret; ut disertè scriptum est in initio hujus canonis: *Qui sunt super Diocesim Episcopi, nequaquam*

ad Ecclesias que sunt extra terminos sibi prefixos accedant, nec eas hac presumptione confundant. Qui in hac Dionysij versione vocantur *Episcopi qui sunt super Diocesim*, ij in contextu Græco dicuntur *Ἐπίσκοποι τῆς Διοκλήσεως*, *Exarchi Diocesos*, & in versione Latina *Primates*.

VII. Apertius & luculentius explicatur suprema Conciliorum Diocesinarum in judiciis faciendis auctoritas eodem canone sexto; quo decernitur eos ad accusationem admittendos non esse qui ad Imperatores vel ad tribunalia magistratum accederent, vel universalem synodum perturbare conarentur, contemptis universis Diocesanos Episcopis, *πᾶσι τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Διοκλήσεως ἑπιτοκῶν*. Constat sanè ex historia ecclesiastica canones illos (qui jus suum Imperatoribus auferre non poterant, sicuti nec volebant, cum nihil in eis contineatur quod Principes removeat ab hac cura) non obtitisse deinceps quin Imperatores Concilia ex diversis Diocesibus congregaverint ad judicandas Episcoporum causas. Verum nihilominus semper est eam Concilij Constantinopolitani patribus mentem fuisse ut perpetuam regulam ederent quæ synodis uniuscujusque Diocesanos conservaret supremam potestatem in judiciis de disciplina ferendis. At Theodosius Imperator institutionem illam approbare noluit, ne juribus Imperij vulnus inferri consensisse videretur. Unde factum est, ut ego quidem arbitror, ut cum synodus ab eo petivisset confirmationem suorum canonum, ipse eam concedere noluerit. quod colligi posse existimo ex collectione Græca à Dionysio Latine versa, in qua omisus est hic canon, tamen postea Græci eum descripserunt in ultima collectione sua edita in synodo Trullana.

VIII. Eadem synodorum uniuscujusque Diocesanos suprema in ferendis judiciis auctoritas colligitur ex epistola quam Cyrillus Episcopus Alexandrinus ad Domnum Episcopum Antiochenum scripsit in gratiam Petri Episcopi; quem Domnus inauditum deposuerat, negata etiam licentia defensionis. Is ergo Cyrillum & Proclum Constantinopolitanum adiens, querelam suam ad eos detulit, oravitque ut se gratia & favore suo juvarent apud Domnum. Ea de causa Cyrillus epistolam dedit ad Domnum, quam Græci posuerunt inter epistolas canonicas. In ea verò Domnum monet ut senis istius lacrymas temperet, eique defensionis locum præbeat secundum morem, id est, Domno coram & Episcopis qui ei subsunt; iis tamen exceptis quos velut suspectos Petrus recusabit, ad vitandam judicij nullitatem. Unde

*non vt. Concilij
C.P.